

Eva Fainé, voluntariat a l'Índia

La nostra companya Eva Fainé, que treballa com a infermera a la Unitat de Convalescència, va ser durant els mesos d'abril i maig a l'Índia juntament amb una amiga, també infermera, per treballar com a voluntàries en dues organitzacions: un centre de la mare Teresa de Calcuta, a la mateixa ciutat de Calcuta, i la Fundació Vicenç Ferrer, a Anantapur. Des del dBaB, hem volgut parlar amb ella perquè ens expliqui la seva experiència.

Per què vas decidir anar-vos-en a treballar com a voluntàries?

Nosaltres volíem treballar com a infermeres, però alhora també fer voluntariat. Vam triar l'Índia perquè és un país que té una espiritualitat que ens atreia i, a més, perquè teníem molt idealitzada la mare Teresa i volíem treballar en la seva organització. Per això vam anar a Calcuta, on vam fer de voluntàries a l'orfenat que tenen les monges de la mare Teresa durant 15 dies.

I com ha estat aquesta experiència?

L'experiència no ha estat com esperàvem. La nostra expectativa era trobar unes monges més obertes, però la realitat amb què ens vam trobar era molt diferent. Estàvem envoltades de gent (voluntaris i monges) amb una fe cega que no enteníem, ens trobàvem fora de lloc. Ens sentíem impotents perquè, a més de cuidar, també volíem curar, i allà això no era possible. L'organització de la mare Teresa acull i té cura dels malalts, els moribunds i els orfes,

però no fa res perquè aquesta gent pugui sortir de la misèria en què viu. Aquesta situació, per a nosaltres, es feia difícil de suportar. Durant els 15 dies que vam ser allà vam sentir una gran solitud, impotència i ràbia davant una situació que no podíem canviar.

Calcuta és una ciutat molt dura, sobretot el barri on vivíem i treballàvem, amb una pobresa extrema que no es troba en cap altre lloc de l'Índia i, alhora, amb molta alegria. Crec que la descripció que fa d'aquest lloc la novel·la "La ciutat de l'alegria" és exacta.

A més de l'orfenat on vam treballar, l'orde també té una casa per als moribunds, una altra per als malalts i una llebreria, totes elles molt ben organitzades —especialment aquesta darrera—. El millor record que ens queda de les dues setmanes que vam ser a Calcuta són els nens, perquè són molt afectuosos i de seguida somriuen. Si hi tornéssim, seria per adoptar-ne un.

Després de deixar Calcuta vam anar a Anantapur, al sud de l'Índia, on es troba la seu de la Fundació Vicenç Ferrer. Per nosaltres va ser com entrar al paradís, al contrari de Calcuta. Si bé en un principi volíem treballar com a infermeres, finalment no va ser possible. Ens va saber greu,

L'Eva amb els nens de l'orfenat de Calcuta.

d'una petita fundació que fa una feina extraordinària. A més de fomentar l'apadrinament de nens, han construït pous, escoles i centres de salut, i treballen perquè cada comunitat pugui tirar endavant per ella mateixa. Els diners que reben arriben a lloc, s'inverteixen i en treuen profit.

Durant les tres setmanes que vam ser amb ells van sentir-nos com a casa. Ens hem allotjat en les instal·lacions de la Fundació, ens han tractat amb molta hospitalitat i amabilitat, i hem fet molts amics. Sentim la necessitat de tornar-hi i també d'apadrinar un nen.

Com ha influït aquesta experiència en la teva vida personal i professional?

Tens la necessitat de ser més planera, de viure. La gent ens preocupem per foteses, som egoistes. Ens hem d'estimar més. Allà la gent pateix, però tots fan pinya. També tenen un gran respecte per la gent gran, cosa que nosaltres hem perdut. N'hem d'aprendre molt, d'ells.

A la feina, aquesta experiència et dona força i alegria per fer la feina ben feta, sobretot amb els malalts. M'agrada fer feliços els malalts que cuido, fer bromes amb ells. Un malalt content sempre es recuperarà abans que un altre que està trist i a qui no dones ànims.

Hi tornaràs aviat?

M'agradaria tornar a marxar, però de moment no crec que ho faci. Tot el que més m'estimo, ho tinc aquí: la família i els amics.

Carme Barbany

L'Eva a Anantapur, on es troba la seu de la Fundació Vicenç Ferrer.